

موسیقی محلی ایران

((یکی از منابع ذیقیمت هر کشور آهنگ ها و نغمات و ترانه هایی است که در نقاط مختلف خاصه در دهات ، قصبات دور از شهر به وسیله مردم بومی و روستایی خوانده می شود و چون این موسیقی کمتر تحت تاثیر افکار مردم شهر نشین واقع شده ، طبیعی تر و به موسیقی حقیقی و اصیل و قدیمی آن کشور نزدیکتر است ، جمع آوری آن ها علاوه بر اینکه باعث حفظ و نگهداری آن ها است کمکی هم به تحقیق درباره مختصات آن مملکت می کند، و چگونگی و کیفیت آن را معلوم می نماید . . .))

چون در ایران اقوام مختلفی ساکنند که از نظر فرهنگ قومی تفاوت های بسیاری با یکدیگر دارند، بنابراین موسیقی فولکوریک ایران دارای خصوصیات بسیار متنوعی از نظر طرز بیان و لحن موسیقی است ، و مثلا موسیقی آذربایجان ، گیلانی ، خراسانی ، کردی ، شیرازی و بلوچ نه تنها در ملودی ها ، که در گویش نیز با یکدیگر بسیار متفاوتند ، از نظر فرم موسیقی می توان از دو نوع موسیقی بومی در ایران نام برد :

۱- ترانه های بوی آوازی که به صورت انفرادی یا دسته جمعی خوانده می شود .

۲- موسیقی سازی که با ساز های محلی به اجرا در می آید.

ترانه های محلی ایران از نظر ملودی بسیار غنی و پرمایه است که از این نظر یکی از غنی ترین ، زیباترین و متنوع ترین ترانه های فولکوریک دنیا هستند .

این ترانه ها که نشانه طرز فکر و تمدن و فرهنگ کشور هستند، سینه به سینه نقل شده و از نسلی به نسلی دیگر می رسد و آئینه تمام نمای افکار و اندیشه های مردمی اند که خود خالق و آفریننده آن به شمار می روند .

این ترانه ها از وضع اجتماع ، طرز فکر ، نوع زندگی و طبیعت زندگی آن ها سر چشمه و الهام گرفته اند و با گویش ها و لهجه های مختلف که در سرزمین وسیع ایران وجود دارد ، یکی از غنی ترین منابع فرهنگی ایران به شمار می آیند ، این ترانه ها نماینده ملت و گذشته ایران هستند و می توانند بهترین الهام بخش موسیقیدانان در پدید آوردن آثار موسیقی علمی قرار گیرند .